

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/177/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212219695
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Bzdúšek
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4212219695.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bzdúška a členov senátu JUDr. Pavla Lukáča a JUDr. Martiny Balegovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní zastúpený: Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorého koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 811 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 10C/380/2012-64 zo dňa 06.02.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nové Zámky č. k. 10C/380/2012-64 zo dňa 06.02.2015 p o t v r d z u j e .

Žalovanému odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nové Zámky napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatať sumu 125 eur z titulu majetkovej škody a sumu 486,82 eura z titulu nemajetkovej ujmy, keď poukázal na skutočnosť, v zmysle ktorých ako oprávnený mal navrhnúť zvolenému súdnemu exekútorovi vykonanie exekúcie pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere s dlžníkom, pričom exekúcia bola vedená pod sp. zn. EX 6713/2010. Súdny exekútor mal predložiť návrh žalobcu (oprávneného) na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu, ktorým bol Okresný súd Komárno, spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd prijal túto žiadosť na ďalšie konanie a podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku mal o nej rozhodnúť do 15 dní odo dňa jej doručenia. Exekučný súd napriek tomu, že prejednávacia vec nemala vykazovať prvky nadmernej právnej zložitosti a nemala vyžadovať takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 15.02.2011, t. j. po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, a to rozhodnutím o poverení, pričom omeškanie trvalo viac ako 264 dní. Nečinnosť exekučného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa poškodený v predmetnej veci počas súdneho konania mal nachádzať, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR. Poškodený sa mal dozvedieť o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody v celkovej výške

125 eur ako náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to vo výške 70 eur (správa pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému), 40 eur (udržiavanie a správa informačného systému) a 15 eur (administratívne spracovanie textov, urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu na exekučnom súde). Nemajetková ujma v peniazoch predstavuje sumu 486,82 eura, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nemá byť dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý má byť dôsledkom nesústreďenej činnosti súdu takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym plynutím času mali byť reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež malo dôjsť k vyvolaniu rizík - zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvenca povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy vníma žalobca ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia mala ovplyvniť ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobiť neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca uskutočnil výpočet tohto nároku alikvotným pomerom 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu na základe aplikácie doktríny Ústavného súdu SR, teda 660 eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55 eur za mesiac. V zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. žalobca písomne požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorý však do podania žaloby na súd na žiadosť pozitívne nereagoval.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobnému návrhu poukázal na zmätočnosť podania žalobcu, v ktorom nie je uvedená spisová značka exekučného konania, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci, dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody, keď odkazuje na exekučný spis, čím dôkaznú povinnosť prenáša na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Ďalej uviedol, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, keď nie je zrejmé, či si ju uplatňuje z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka uvádzaných prietahov v konaní, žalobca neuviedol, aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu, v druhom rade má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody boli žalovanému doručené dňa 23.04.2012 a vzhľadom na to, že dňa 28.09.2012 bol okresnému súdu doručený návrh vo veci, je zrejmé, že žalobca ho nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalovaný adresoval žalobcovi po doručení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku škody výzvy na doplnenie žiadostí, napriek tomu žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o čo sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z. z., preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. Ďalej upozornil na príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., ktoré upravujú všeobecné podmienky zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu uviedol, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1, písm. c) zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, čo sa prejavilo vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočného vzniku trov exekučného konania. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 16/02, z ktorého vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. V otázke existencie prietahov v konaní

poukázal na § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., v znení účinnom od 01.01.2013, pričom konštatoval, že žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, či Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, a preto nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom, žalobca sa v niektorých prípadoch o škodu musel dozvedieť v období pred dňom 23.04.2009 a ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcom vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15-dňovej lehoty, lehota na uplatnenie tohto nároku začala plynúť od 1. dňa po uplynutí zákonnej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a uplynula po 3 rokoch od uvedeného dňa. V tejto súvislosti preto vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.04.2009, t. j. 3 roky pred dňom, kedy boli žalovanému doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. V časti materiálnej škody vo výške 125 eur poukázal na ustanovenie § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je okrem iného nevyhnuté preukázať existenciu škody a jej výšku. Žalobca vyčíslil výšku škody na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca, a to bez ohľadu na dĺžku trvania prieťahov. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uviedol žalobca správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, udržiavanie a správu informačného systému, administratívne spracovanie textov, urgencií, publikačné výdaje a poštovné. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku má žalovaný za to, že žalobca doposiaľ neunesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk, pričom na preukázanie vzniku škody by musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Požadovať paušálne sumy za žalobcom všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Pokiaľ sa žalobca domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 549,51 eura, čo predstavuje pomernú výšku k sume 663,88 eura za rok prieťahov (suma, ktorú v niektorých náleзоch priznal Ústavný súd SR), podľa toho ako dlho trvalo domnelé omeškanie, poukázal na skutočnosť, že podľa judikatúry Ústavného súdu SR poskytovanie finančného zadostučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany Ústavného súdu SR. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 663,88 eura, ktorá musí byť priznaná za každý rok prieťahov, je nesprávna úvaha. Ústavný súd SR prihliada aj na to, či sťažnosť predsedu súdu viedla k náprave. Ak žalobca tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy. Vznik nemajetkovej ujmy je odlišný u právnických a fyzických osôb. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú v predmetnom konaní irelevantné, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje právnická osoba. Zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov žalobca bližšie nekonkretizoval a neupresnil, v čom a ako táto situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy.

Prvostupňový súd vykonal vo veci dokazovanie predovšetkým oboznámením sa s fotokópiou exekučného spisu Okresného súdu Komárno pod sp. zn. 5Er/549/2010 a fotokópiami znaleckých posudkov č. 1/2013 a 1/2014, pričom z exekučného spisu zistil, že dňa 15.07.2010 bola Okresnému súdu Komárno doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 62, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, proti povinnej: U. V., pre vymoženie istiny vo výške 468,82 eura s príslušenstvom, a to na základe návrhu oprávneného a exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 10.12.2009 pod sp. zn. SR 21515/09. Uznesením exekučného súdu č.k. 5Er/549/2010-13 zo dňa 14.01.2011, právoplatným dňa 12.02.2011, bola žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Ďalším uznesením č.k. 5Er/549/2010-26 zo dňa 09.08.2011, bolo exekučné konanie zastavené. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 01.09.2011.

Z takto zisteného skutkového stavu prvostupňový súd vyvodil záver, že návrh nie je dôvodný. Žalobca požaduje od žalovaného náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nemal vydať poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom. Pri posudzovaní námietky premlčania vznesenej žalovaným súd vychádzal z tej skutočnosti, že exekúcia bola začatá dňa 27.05.2010, žiadosť exekútora o udelenie poverenia na

vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 15.07.2010, pričom o tejto žiadosti súdneho exekútora bolo exekučným súdom rozhodnuté dňa 14.01.2011. Trojročná subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňa 28.01.2011, ktorý nasleduje po dni, kedy bolo predmetné uznesenie doručené právnomu zástupcovi oprávneného (27.01.2011), pretože dňom doručenia tohto uznesenia právnomu zástupcovi oprávneného oprávnený nadobudol vedomosť o vzniku prípadnej škody, kto za ňu zodpovedá, ktorý orgán štátu ju spôsobil a aký je jej orientačný rozsah. Návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody si žalobca uplatnil u odporcu dňa 23.04.2012, odkedy premlčacia doba počas 6 mesiacov neplynula a návrh na začatie konania podal na súde dňa 27.09.2012, v dôsledku čoho nedošlo k márnemu uplynutiu premlčacej lehoty. Z uvedeného je zrejmé, že námietka premlčania vznesená žalovaným nie je dôvodná. K podmienke uplatnenia nároku na súde, a to predbežnému prerokovaniu nároku na náhradu škody príslušným orgánom súd poukázal na to, že v zmysle vyjadrenia žalovaného mu boli prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody doručené dňa 23.04.2012 a aj keď bol návrh vo veci samej doručený súdu už dňa 27.09.2012, teda ešte pred uplynutím 6-mesačnej lehoty, je nepochybné, že ku dňu rozhodovania súdu rozsudkom vyhláseným na pojednávaní dňa 06.02.2015, uvedená lehota už uplynula.

Citovaný zákon ustanovuje predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, pričom pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky 3 podmienky súčasne. V tejto konkrétnej veci súd zistil, že dňa 15.07.2010 bola exekučnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej exekučný súd rozhodol uznesením č.k. 5Er/549/2010-13 zo dňa 14.01.2011. Súd posudzoval predmetnú žiadosť podľa § 44 odsek 2 Exekučného poriadku účinného v čase začatia exekúcie. Hoci uvedené ustanovenie stanovuje 15 dňovú lehotu, o ktorej žalobca tvrdí, že nebola dodržaná, táto lehota sa vzťahuje iba na rozhodnutie súdu, ktorým udelí poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie. Súd vo svojej rozhodovacej činnosti na zákonom stanovené lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. Ústavy SR, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy preto nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (napr. I. ÚS 86/02). Ústavný súd už v tejto súvislosti uviedol, že pojem "zbytočné prieťahy" obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu, alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 70/02). Exekučným titulom v exekúcii bol rozhodcovský rozsudok a podľa § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, súd aj bez návrhu zastaví exekučné konanie v prípade, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Lehota 15 dní na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia uvedená v § 44 ods. 2 v spojení s § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení platnom do 31.05.2011 je extrémne krátka na to, aby exekučný súd predložený rozhodcovský rozsudok náležite preskúmal z hľadiska formálnych a materiálnych predpokladov vedenia exekúcie, ako aj spôsobilosti exekučného titulu. Pokiaľ oprávnený označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy (uznesenie NS SR sp. zn. Cdo 143/2011 z 18.01.2012). Je oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd napĺňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/1/2012 z 21.03.2012). Súčasťou exekučného spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 5Er/549/2010 je aj zmluva o úvere uzatvorená medzi oprávneným (žalobcom) a povinnou, pričom exekučný súd bol oprávnený skúmať exekučný titul aj vo vzťahu k tejto zmluve a zároveň brať do úvahy ustanovenia § 45 ods. 1, 2 Zákona o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31.12.2014. S prihliadnutím na osobitný charakter exekučného konania preto nemožno považovať postup exekučného súdu za nesprávny úradný postup. Pokiaľ žalobca nedisponoval spôsobilým exekučným titulom, nemohol sa v rámci exekúcie domôcť nároku vyplývajúceho z úverovej zmluvy na podklade rozhodcovského rozsudku ako nulitného aktu a spájať s ním vznik akejkoľvek škody pre samotnú nemožnosť realizácie exekúcie. Premieta sa tu tak zásada, podľa ktorej „na neprávne nemožno stavať právo“. Nie je preto splnený ani ďalší predpoklad, ktorým je existencia škody a ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, pretože nesprávny úradný postup a škoda zistené neboli. K znaleckým posudkom č. 1/2013 a 1/2014, ktoré si v priebehu konania dal vypracovať

žalobca a ktoré majú charakter listinného dôkazu prvostupňový súd uviedol, že sú pre súdenú vec bez väčšieho významu. Znalecký posudok č. 1/2013 rieši otázku rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch v práve Európskej únie. Ak bol žalobca v procesnom postavení oprávneného toho názoru, že uznesenie exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je vecne nesprávne, nič mu nebránilo napadnúť ho odvolaním. Žalobca však takýmto spôsobom nepostupoval, v dôsledku čoho predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť a následne bola exekúcia zastavená. Znalecký posudok č. 1/2014 stanovuje výšku majetkovej škody žalobcu. Tento znalecký posudok nie je pre súdenú vec dôležitým dôkazným prostriedkom, pretože v konaní nebol zistený ani jeden z predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorými sú nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť.

Súd preto žalobu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, pretože mu žiadne nevznikli.

Z právneho hľadiska súd posúdil vec podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2009 do 31.12.2010, podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.09.2005 do 31.05.2011 a podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom, nesprávneho právneho posúdenia veci, nedostatočne a neúplne zisteného skutkového stavu veci. Žalobca namietal, že prvostupňový súd rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., čím súd de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. Žalobca ďalej poukazoval na skutočnosť, že prvostupňový súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa so znaleckým posudkom č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorým je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku určenej výške. Žiadal preto napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd prejednal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 OSP s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil vopred v zákonom stanovenej lehote na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 OSP).

Rozsudok bol vyhlásený dňa 12.01.2016.

Predmetom odvolacieho konania je napadnutý rozsudok, ktorým prvostupňový súd Okresný súd Nové Zámky žalobu žalobcu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania odvolací súd zistil, že prvostupňový súd vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, riadne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že postupom prvostupňového súdu nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. Žalobca v odvolaní ostatne ani neuviedol a nekonkretizoval v čom, resp. akým postupom súdu mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom. K procesnej lehote 15 dní upravenej v § 44 ods. 2 veta druhá Exekučného poriadku odvolací súd poznamenáva, že táto je v predmetnom ustanovení upravená len pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so

zákonom. Z ustanovenia § 44 ods. 2 veta tretia Exekučného poriadku nevyplýva, že by sa táto lehota mala vzťahovať aj na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.04.2013 pod sp. zn. II. ÚS 248/2013). V posudzovanej exekučnej veci súd konal bez zbytočných prieťahov, ktoré by v predmetnej veci konštatoval iný príslušný orgán a rozhodol v primeranej lehote. Žalobca v konaní nepreukázal, že by za obdobie od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až do rozhodnutia o nej vynaložil osobitné náklady na správu pohľadávky, na udržiavanie a správu jeho informačného systému, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. V exekučnom spise sa žiadne urgencie a ani žiadosti o informácie o stave konania nenachádzajú. Vzhľadom na primeranosť lehoty, v ktorej súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol, preto nemohlo dôjsť ani k nemajetkovej ujme tvrdenej žalobcom. Keďže zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu predpokladá kumulatívne splnenie troch podmienok, a to nesprávny úradný postup štátneho orgánu, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody alebo nemajetkovej ujmy, z ktorých v prejednávanom prípade ani jedna splnená nebola, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 224 ods. 1 a ustanovenia § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalovanému v odvolacom konaní náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a ani mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.